

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619203655
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6619203655.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a členov senátu JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: J. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. M. XXXX/XX, XXX XX K., zast. JUDr. Andrej Cifra, advokát, Ul. J. Kráľa 5/A, Lučenec, proti žalovanému: VÚB Leasing, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 318 045, zast. Beňo & partners, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, Poprad, o zaplatenie 5 274,50 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec zo dňa 12. 02. 2020, č. k. 17Csp/95/2019 - 199, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 274,50 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 5 089,21 eur od 20.07.2019 do zaplatenia, s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 185,09 eur od 12.02.2020 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 15.08.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia pôvodne sumy 5 089,21 eur s príslušenstvom a po rozšírení žaloby žalobcom sumy 5 274,30 eur s príslušenstvom, súd pripustil zmenu žaloby uznesením zo dňa 12.02.2020. Svoj nárok žalobca odôvodňoval tým, že so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. (právnym predchodcom žalovaného) uzatvoril zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá však neobsahuje všetky zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch predpísané náležitosti resp. v zmluve nie sú uvedené tak, ako to zákon predpokladá. Preto je úver poskytnutý na základe tejto zmluvy treba v zmysle uvedeného zákona považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Má ísť o obsahové náležitosti - výšku dojednanej istiny úveru, výšku ročnej percentuálnej miery nákladov a odplatu za úver. Nakoľko vznik zmluvy o úvere bol jednoznačne závislý od vzniku kúpnej zmluvy a kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 5 831,10 eur na financovanie tovaru - osobného motorového vozidla označeného v zmluve o úvere ako predmet financovania A (suma 5 831,10 eur predstavuje doplatok kúpnej ceny po zaplatení zálohy žalobcom) táto suma mala byť aj celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Avšak v zmluve o úvere právny predchodca žalovaného jednostranne uviedol výšku úveru 6 370,10 eur a jednostranne doplnil predmet financovania B, o ktorý žalobca nežiadal a pri podpise súvisiacich zmlúv nebol o ňom vopred informovaný. Postup žalovaného zodpovedá nekalej obchodnej praktike, žalobca mal možnosť vopred predformulované

listiny iba podpísať alebo ich ako celok odmietnuť. Žalobca zastáva názor, že medzi stranami zmluvného vzťahu nedošlo k zhodnému prejavu vôle o výške úveru. Nadväzne, aj pri výpočte RPMN sú uvedené nesprávne vstupné údaje (výška úveru) a výsledok výšky RPMN nie je správny, v zmluve je uvedený v neprospech spotrebiteľa. Žalobcovi bol poskytnutý úver na kúpu tovaru vo výške 5 831,10 eur a žalobca žalovanému reálne už zaplatil sumu 11 105,40 eur (v žalobe bola uvedená suma 10 920,31 eur, rozšírenie žaloby zo dňa 20.01.2020 sa týka platby zaplatenej vo výške 185,09 eur dňa 10.07.2019). Žalobca žiada od žalovaného vrátiť sumu 5 274,30 eur (pôvodne žaloval sumu 5 089,21 eur) z titulu bezdôvodného obohatenia žalovaného na úkor žalobcu. K vzniku bezdôvodného obohatenia došlo dňa 12.04.2017, kedy bola žalobcom žalovanému zaplatená suma nad rámec poskytnutej istiny úveru a žalobcom požadované bezdôvodné obohatenie predstavuje úhrady vykonané v prospech žalovaného v období od 12.04.2017 do 12.06.2019 + platba dňa 10.07.2019. Žalobca uplatnil aj zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 089,21 eur počnúc dňom 20.07.2019 (dňom nasledujúcim po uplynutí lehoty na plnenie v predžalobnej výzve žalobcu zo dňa 12.07.2019) do zaplatenia a zo sumy 185,09 eur od dňa nasledujúceho po dni doručenia návrhu na rozšírenie žaloby žalovanému do zaplatenia.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX je zmluva spotrebiteľská, ide o viazaný spotrebiteľský úver (na zaplatenie časti kúpnej ceny motorového vozidla) v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného k 31.08.2014. Ako celková výška spotrebiteľského úveru (náležitosť predpísaná v § 9 ods. 2 písm. g) zákona) je v zmluve uvedená suma 6 370,10 eur s tým, že táto predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania A (samotné vozidlo) vo výške 5 831,10 eur (časť kúpnej ceny vo výške 647,90 eur žalobca zaplatil v hotovosti mimo úveru) plus kúpnu cenu predmetu financovania B vo výške 539,- eur (predmet financovania B pozostáva z troch položiek, prvá s názvom Garance Carlife, ktorá je doplnková služba v sume 220,- eur, druhá a tretia položka sú značené ako príprava vozidla k predaju vo výške 271,- eur a 48,- eur). Podľa názoru súdu započítanie ceny takýchto služieb ako súbor Garancie Carlife a príprava vozidla k predaju „do celkovej výšky úveru“ nemá zákonnú oporu, v dôsledku čoho údaj o celkovej výške úveru uvedený v zmluve je zjavne nesprávny, preto sa jedná o bezúročný a bezpoplatkový úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z..

4. Spotrebiteľský úver mal byť použitý na účel financovania doplatku kúpnej ceny predmetu financovania A, t.j. ojazdeného osobného motorového vozidla L. T. a predstavoval sumu 5 831,10 eur. Všetky ostatné náklady, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru t.j. uvedené v rámci predmetu financovania B, konkrétne príprava vozidla k predaju + Carlife Garancie, mali byť preto zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Akékoľvek obchádzanie zákonnej definície spotrebiteľského úveru a nákladov spojených so spotrebiteľským úverom nie je možné hodnotiť inak než obchádzanie zákona. V tejto súvislosti súd poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 3Sžo/19/2012. Tiež na rozsudok SD EÚ vo veci C-377/14 v zmysle ktorého čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj body prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výšky čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru určuje na náhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Aj definícia pojmu celková výška spotrebiteľského úveru obsiahnutá v § 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch uvádza, že sa ňou na účely tohto zákona rozumie maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Je zrejmé, že v danom spore celková suma, ktorú žalobca dostal k dispozícii od pôvodného veriteľa a teda celková výška úveru bola len 5 831,10 eur a nie suma 6 370,10 eur uvedená v zmluve o úvere, pretože suma 539,- eur nebola spotrebiteľovi reálne vyplatená. Potom aj pri výpočte RPMN mal súd vychádzať z výšky poskytnutého úveru 5 831,10 eur, kedy hodnota RPMN je 33,18 % a nie 27,44 % ako je uvedené v zmluve o úvere (spotrebiteľ v skutočnosti ročne preplatí viac ako veriteľ deklaruje v zmluve). RPMN je v zmluve uvedená v neprospech spotrebiteľa, aj toto zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

5. V posudzovanej veci v skutočnosti išlo o úver vo výške 5 831,10 eur, pretože v prospech žalobcu bola poskytnutá len suma rovnajúca sa doplatku na kúpnej cene samotného motorového vozidla. Úver súd posúdil ako bezúročný a bezpoplatkový. Žalobca uhradil žalovanému sumu 11 105,40 eur. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 5 274,30 eur je dôvodný a súd priznal žalobcovi túto sumu. Súd vyhovel žalobe žalobcu aj v časti úroku z omeškania.

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v konaní plne úspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. O výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konania končí (§ 282 ods. 2 CSP).

7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu zamietol.

8. Sú tu dané odvolacie dôvody ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Podstatou sporu medzi účastníkmi je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zo spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu absencie obligatórných náležitostí. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že spotrebiteľský úver mal byť použitý výhradne na účel financovania doplatku ceny osobného automobilu. S týmto žalovaný nesúhlasí. Neexistuje zákonné obmedzenie financovania všetkých tovarov a služieb jedným spotrebiteľským úverom. Spotrebiteľ si môže vziať úver na financovanie jedného tovaru, viacerých tovarov, viacerých služieb, alebo kombinácie viacerých tovarov a služieb. Tieto tovary a služby môže financovať sčasti sám, alebo ich môže financovať výlučne z úverových zdrojov. Aj zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne pripúšťa možnosť úverového financovania ako tovarov, tak aj služieb.

9. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok.

10. V danom prípade spotrebiteľ kupoval tovar automobil L. T. X.X B. F. za 5 831,- eur a okrem neho aj predmet financovania B, ktorý predstavovalo poistenie Carlife Garance, balíček povinnej výbavy a príprava vozidla k predaju, celkovo v cene 539,- eur. Kúpu vozidla financoval sčasti z vlastných prostriedkov a sčasti z úveru, Kúpu ostatných vecí a služieb financoval výlučne z úveru, ktorý mu poskytol veriteľ. Kúpna cena predmetu financovania B v sume 539,- eur je súčasťou istiny predmetného úveru, a teda je v zmluve zahrnutá do výšky úveru celkom, nakoľko predstavuje cenu služieb dodaných v zmysle požiadavky spotrebiteľa. Uvedené služby si žalobca dojednal v rámci zmluvného vzťahu so spoločnosťou AUTO DISKONT, s.r.o., a s predmetnými poskytnutými službami súhlasil, čo osvedčil aj svojím podpisom na faktúre aj poisťnej zmluve. Dané služby v zmysle uvedenej faktúry, ktoré si žalobca dojednal nesúvisia s predmetom podnikania veriteľa a vznikli ako následok zmluvného dojednanja medzi žalobcom a treťou osobou. Veriteľ v danom vzťahu vystupuje ako osoba poskytujúca úver, ktorého účelom bolo práve prefinancovanie služby špecifikovanej v predmetnej faktúre. Teda uvedený zmluvný vzťah je mimo dispozície veriteľa, nakoľko je len spoločnosťou, ktorej predmetom činnosti je najmä poskytovanie spotrebných úverov a teda v rámci svojej podnikateľskej činnosti poskytuje svojim klientom finančné prostriedky, o ktoré však musia klienti vopred požiadať. Teda pokiaľ ide o financovanie predmetu financovania B, veriteľ ako osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v úverovej zmluve poukazuje na financovanie predmetu kúpy, ktorý si žalobca dohodol s predávajúcim a je konkrétne vyjadrený vo faktúre, ktorej vystaviteľom je dodávateľ predmetných služieb a tovaru, a to spoločnosť AUTO DISKONT s.r.o., a ktorú žalobca potvrdil svojím vlastnoručným podpisom. Žalovaný ako veriteľ ani objektívne nemôže zasahovať do negociačného procesu kúpnopredajných vzťahov, či vzťahov o poskytovaní služieb, ktorý sa uskutočňuje mimo priestoru žalovaného. Nie je bez významu tiež skutočnosť, že veriteľ nepredáva ani auto, ani poistenie. Veriteľ financuje tovar a služby podľa záujmu spotrebiteľa. Veriteľ nemá povinnosť hodnotiť cenu tovaru a služieb, ktorých výber neovplyvňuje. Výška kúpnej ceny je vecou dohody medzi kupujúcim a predávajúcim, to isté platí o výške poisťného ako výsledku dohody medzi poisťníkom a poisťovateľom. Podľa argumentácie súdu by mohol byť veriteľ zodpovedný a sankcionovaný bezúročnosťou aj za to, ak by kúpna cena automobilu bola neprimerane vysoká vzhľadom na jeho technický stav a obvyklú cenu trhu. Toto je však výlučne vecou predávajúceho a kupujúceho, veriteľ za obsah ich dohody nemôže niesť civilnoprávnu zodpovednosť.

11. Žalovaný poukazuje na to, že spoločnosť AUTO DISKONT, s.r.o., poskytuje a sprostredkováva (doplnkové) tovary a služby aj v prípade, ak kúpa motorového vozidla, či uvedených (doplnkových) tovarov a služieb nie sú financované úverom poskytnutým žalovaným ako veriteľom (ale klient ako kupujúci motorové vozidlo financuje z vlastných prostriedkov), teda nie je možné hovoriť o povinnom spájaní a podmieňovaní financovania motorových vozidiel prostredníctvom úveru od žalovaného ako veriteľa s financovaním uvedených (doplnkových) tovarov a služieb.

12. Pokiaľ súd argumentuje umelým znižovaním RPMN, nakoľko obligatórne doplnkové tovary a služby je podľa názoru súdu nutné kvalifikovať ako súčasť celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, tak žalobca poukazuje na znenie ust. § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, upravujúceho čo sa zahŕňa do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. K rozsudku Súdneho dvora EÚ C-377/14, na ktorý súd poukazuje, žalovaný uvádza, že predmetný rozsudok rieši diametrálne odlišnú vec (....pokiaľ je v zmluve formálne prisľúbené poskytnutie určitej finančnej sumy, no súčasne je dohodnuté, že už v okamihu vyplatenia úveru budú v určitom rozsahu oproti takejto sume započítané pohľadávky poskytovateľa úveru z titulu poplatku za poskytnutie úveru a z titulu prvej (prípadne nasledujúcich) splátok úveru, takže takto započítané sumy sa v skutočnosti vôbec nevyplácajú spotrebiteľovi, prípadne na jeho účet, ale zostávajú po celý čas k dispozícii veriteľovi.). V danom prípade zmluvného vzťahu žalovaného so žalobcom v žiadnom prípade nie je možné hovoriť o financovaní akýchkoľvek odmien zo záväzku týkajúceho sa predmetného úveru, ale súčasťou istiny úveru sú v zmysle § 15 zákona o spotrebiteľských úveroch (osobné motorové vozidlo) a samostatné tovary a služby, ktoré (ako bolo viackrát uvedené) nemajú súvis so samotným úverom, ale sú viazané na predmet kúpy teda nie je možné hovoriť o akýchkoľvek poplatkoch, či nákladoch súvisiacich s poskytnutím spotrebiteľského úveru (nejde o sumy ktoré si poskytovať úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom). Pokiaľ ide o rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Sžo/19/2012 nejde o skutkovo totožnú vec v porovnaní s úverovým vzťahom žalobcu. Najvyšší súd sa v predmetnej veci zaoberal najmä otázkou nákladov spojených s poskytnutím pôžičky, čo je odlišný skutkový stav. Na preukázanie svojich tvrdení žalovaný poukazuje na rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 24Csp/63/2019-213 zo dňa 20.09.2019.

13. Žalovaný má zato, že výšku úveru je v zmluve uvedená správne, nemožno súhlasiť ani so záverom súdu je RPMN nie je správna.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť. Stotožňuje sa s dôvodmi, ktoré v rozsudku uviedol súd. Žalovaný má snahu zbavovať sa zodpovednosti vyplývajúcej z jeho postavenia ako úverového veriteľa, ktorý poskytuje úvery prostredníctvom sprostredkovateľa. Konajúci súd sa komplexne zaoberal zmluvnými vzťahmi, ktoré vznikli pri kúpe motorového vozidla. Žalobca jasným a určitým spôsobom prejavil záujem o financovanie doplatku kúpnej ceny o nič ďalšie žalobca nemal a z hospodárskeho hľadiska ani nemohol mať záujem. Žalobca má zato, že zo strany žalovaného nie je možné preukázať individuálne dojednanie služieb, lebo žiadna žiadosť žalobcu o kúpu doplnkových služieb neexistovala a súčasne neexistovala žiadna na ich prefinancovanie formou úveru. Žiadne dojednanie o zahrnutí akéhokoľvek iného doplnkového tovaru alebo služby, okrem osobného automobilu neexistuje. Z tohto dôvodu žalovaný nemal ani snahu vysporiadať sa s ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zámerne opomína svoju argumentáciu smerovať k uvedenému ustanoveniu.

15. Konanie žalovaného bolo v minulosti síce vyhodnotené ako nekalá obchodná praktika a ako postup bez odbornej starostlivosti SOI (potvrdené NS SR v rokoch 2012 až 2015), ale žalovaný v ňom naďalej pokračuje, len s formálnymi rozdielmi spočívajúci v inom označení nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. V zmysle rozsudku NS SR sp. zn. 6Sžo/61/2014 zo dňa 26.08.2015: „.....predmetné kúpne zmluvy obsahujú zhodný prejav vôle spotrebiteľov a predajcu spotrebiteľským úverom výhradne financovať predmet kúpnej zmluvy, teda predmet financovania A - kúpa motorového vozidla ako doplatok kúpnej ceny, avšak neobsahujú predmet financovania B, či službu, náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré podľa zmluvy a zmluvy o zabezpečení majú byť financované spotrebiteľským úverom, z čoho bez akýchkoľvek pochybností je zrejmé, že v zmluvách o zabezpečení chýba zhodný prejav vôle zmluvných strán o výške úveru. s poukazom na to, spotrebiteľa sumu úveru pozostávajúcu z predmetu financovania A, teda dodatku kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy, ale aj s ceny predmetu financovania B a z nákladov spojených s poskytnutím pôžičky vo forme štandardnej zmluvnej podmienky včlenenej do textu podmienok podpisom zobrali iba na vedomie“. Je nevyhnutné pri negociačnom procese rozlišovať medzi stupňom individuálneho dojednania v podobe „zhodného prejavu vôle“ a nemožno nahrádzať individuálne dojednanie iba „vzatím na vedomie“.

16. Žalovaný tiež nesprávne tvrdí, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou AUTO DISKONT, s.r.o. a zmluvný vzťah medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného sú de facto vzťahmi, ktoré spolu nesúvisia. Súd správne pochopil podstatu predmetných zmluvných vzťahov a ich vzájomnú súvislosť s poukazom na skutočnosť, že AUTO DISKONT, s.r.o. je spoločnosťou poverenou dojednaním

spotrebiteľského úveru zo strany právneho predchodcu žalovaného a právny predchodca žalovaného (Consumer Finance holding, a. s.) je zodpovedný za konanie svojho sprostredkovateľa (AUTO DISKONT, s. r. o.,). S poukazom na ust. § 22 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje zmluvné zastúpenie, je argumentácia žalovaného neadekvátna. Žalovaným zvýraznené a podčiarknuté tvrdenie týkajúce sa údajnej nemožnosti žalovaného zasahovať do negociačného procesu vzťahov, ktoré sa uskutočňujú mimo priestorov žalovaného je v priamom rozpore s realitou, ako aj znením úverovej zmluvy. Žalovaný sa rozhodol a poveril zastupovaním sprostredkovateľa, ktorý ho zastupoval pri uzatváraní úverovej zmluvy, ktorá je priamo závislá od kúpnej zmluvy. Úverovú zmluvu podpisoval právny predchodca žalovaného v zastúpení predávajúcim, preto za týchto okolností musel právny predchodca žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy vedieť o financovanie ktorých položiek úverom mal žalobca záujem a o ktoré naopak záujem nemal a v súlade s tým mal postupovať aj pri koncipovaní úverovej zmluvy. Právny predchodca žalovaného nesie zodpovednosť za správnosť a úplnosť všetkých povinných náležitostí v úverovej zmluve.

17. Kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške, avšak v úverovej zmluve je uvedená iná výška úveru. Neexistuje ale žiadne také dojednanie na podklade ktorého bolo možné odchyliť sa od jasnej vôle žalobcu prejavenej v kúpnej zmluve. Vzájomné prepojenie oboch zmlúv a nutnosť ich spoločného posudzovania vyhodnotil opakovane aj NS SR (napr. Rozhodnutie sp.zn. 5Cžo 21/2013 zo dňa 30.04.2014, sp.zn. 6Sžo/6/2014 zo dňa 26.08.2015, sp.zn. 5Cžo/32/2014 zo dňa 25.05.2015). Súčasne bolo poukázané aj na Stanovisko MS SR, odbor ochrany spotrebiteľa zo dňa 10.10.2019. Rozhodovacia činnosť slovenských súdov ustálila, že je neprípustné navyšovať výšku istiny úveru nákladmi spojenými s poskytnutím úveru. V minulosti (prax predajcov cca do roku 2015) išlo najmä o poplatok za sprostredkovanie úveru, prípadne náklady spojené so spotrebiteľských úverom. V súčasnosti sa snaha predajcov navyšovať istinu úvere stala sofistikovanejšou a ide o poplatky za „doplňkový zákaznícky servis poplatok „carlife garancia“, či poplatok „príprava vozidla k predaju“. Služba „carlife“ za ktorú mal žalobca zaplatiť sumu 220 eur je služba bez akéhokoľvek reálneho protiplnenia poskytnutého spotrebiteľovi (v konaní nebolo preukázané, že by služba mala aj reálny obsah). Ide o povinný poplatok za poistenie, ktorý by spotrebiteľ musel zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom. Je absolútne vylúčené, aby tento poplatok bol zahrnutý do istiny úveru a nie do nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. A v poistnej zmluve sa ani nenachádza dojednanie, ktorým by žalobca požadoval, aby poistenie bolo hrazené formou úveru.

18. Postup právneho predchodcu žalovaného ohľadom dojednávania výšky úveru v súvislosti so zmluvou o úvere je tak len pokračovaním nekalého správania vytykaného už v minulosti NS SR. Nie je pritom dôležité pomenovanie týchto povinných nákladov ale ich skutočný účel, keďže povinné náklady v žiadnom prípade nesmú tvoriť istinu úveru, ale musia byť súčasťou odplaty za úver a teda sa musia premietnuť do RPMN.

19. Dojednanie predmetnej zákonnej náležitosti (výšky úveru celkom) týmto spôsobom bolo opakovane posúdené Slovenskou obchodnou inšpekciou ako nekalá obchodná praktika vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby a k spôsobu jej výpočtu. Nesprávny vstupný údaj o výške poskytnutého úveru má v konečnom dôsledku za následok aj nesprávne uvedenú náležitosť RPMN.

20. Žalovaný v reakcii na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného uviedol, že trvá na odvolacích dôvodoch a svojej argumentácii že služby predstavujúce predmet financovania B, si žalobca dojednal v rámci zmluvného vzťahu so spoločnosťou AUTO DISKONT a.s. s predmetnými poskytnutými službami súhlasil. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukazuje na rozsudok KS Žilina sp. zn. 5CoCsp/7/2020 zo dňa 31.03.2020, kde v skutkovo a právne obdobnej veci odvolací súd uviedol: „Pokiaľ ide o financovanie predmetu financovania B odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že žalovaný ako osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v úverovej zmluve financuje predmet kúpy, ktorý si žalobca dohodol s predávajúcim a je konkrétne vyjadrený vo faktúre, ktorej vystaviteľom je dodávateľ. Žalovaný ako veriteľ neponúka doplnkový tovar a služby ako povinnú súčasť kúpnej zmluvy a teda aj úverového financovania. Spotrebiteľ mal možnosť uzavrieť kúpnu zmluvu výlučne na tovar A, teda na osobný automobil. Veriteľ nepredáva ani auto, ani doplnkový tovar, ani poistenie. Veriteľ financuje tovar a služby podľa záujmu spotrebiteľa. Veriteľ nemá povinnosť hodnotiť cenu tovaru a služieb, ktorých výber neovplyvňuje. Výška kúpnej ceny, je vecou dohody medzi kupujúcim a predávajúcim. Pokiaľ ide o poistenie „Carlife Garance“, tak toto bolo dojednané medzi obchodnou spoločnosťou Jubilee Insurance ako poisťiteľom a žalobcom ako poisťníkom a predmetom poistenia bola porucha kúpeného osobného

motorového vozidla. Poistenie teda súvisí s predmetom uzavretej kúpnej zmluvy a nie s poskytnutým úverom a preto plnenia, ktoré sú súčasťou „predmetu financovania B“ boli žalobcom dojednané s tretími osobami, pričom týmito tretími osobami mali byť poskytnuté a tieto tretie osoby boli prijímateľom úhrad za ne. Tieto úhrady nepredstavujú náklady žalobcu spojené s poskytnutým úverom, ale naopak, sú jednoznačne predmetom financovania poskytnutým úverom.“ Vzhľadom k tomu, že doplnková služba nie je podmienkou získania spotrebiteľského úveru a ani ich spotrebiteľ nemusí zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nevstupujú tieto do výpočtu RPMN na strane celkových nákladov a hodnota RPMN je v predmetnej zmluve uvedená v správnej výške.

21. Žalobca na vyjadrenie žalovaného nereagoval písomným podaním a uviedol, že žalovaný nijako nevysvetli aký mal byť materiálny obsah tzn. doplnkových služieb „Príprava vozidla k predeji“. Ani doplnková služba „Garance Carlife“ neprinášala žalobcovi žiadny možný hospodársky benefit a šlo o klasický príklad povinného výdavku, ktorý podmieňuje získanie úveru za daných podmienok. Oba poplatky len zvyšovali benefit dodávateľa (pričom je irelevantné do akej miery z nich profitoval sprostredkovateľ úveru a do akej miery úverový veriteľ), ale neprinášali spotrebiteľovi žiadny hospodársky prospech. Podpisom spotrebiteľa na vopred predformulovanej listine pripravenej dodávateľom nedochádza k zmene neprijateľnej zmluvnej podmienky na dojednanie zákonné, ako to fakticky na svoju obranu prezentuje žalovaný. Žalobca uzatváral spotrebiteľský kontrakt (kúpna zmluva a spotrebiteľský úver) na jednom mieste s jednou osobou, žalovaný sa nemôže zbaviť zodpovednosti za konanie svojho sprostredkovateľa. Rozhodnutie KS Žilina sp.zn. 5Csp/7/2020 na ktoré poukazuje žalovaný je formalistické (súd nevykonal materiálnu kontrolu zmluvných podmienok) a odkláňa sa od judikatúry NS SR na ktorú už žalobca poukazyval, aj od judikatúry nižších súdov v obdobných veciach.

22. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

23. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24. Odvolací súd preskúmal odvolacie námietky žalovaného spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku a v zmysle § 387 ods. 2 CSP na ne v celom rozsahu poukazuje. Rozhodnutie okresného súdu zodpovedá náležite zistenému skutkovému stavu, z podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, súd starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Rozhodnutie okresného súdu je vecne správne a odvolací súd ho potvrdil. Odvolací súd námietky žalovaného uvedené v odvolaní nepovažuje za dôvodné.

25. Okresný súd správne ustálil, že posudzovaná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinné k 31.12.2014. Správne špecifikoval, že ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere podľa § 15 ods. 1 cit. zákona na základe ktorej právny predchodca žalovaného poskytol žalobcovi viazaný spotrebiteľský úver na zaplatenie časti kúpnej ceny osobného motorového vozidla.

26. Rozhodnutie súdu je založené na zistení a preukázaní tej skutočnosti, že medzi stranami zmluvného úverového vzťahu (medzi právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom - spotrebiteľom) nedošlo k zhodnému prejavu vôle o výške úveru, resp. údaj o výške úveru uvedený v zmluve nie je správny, pretože žalobca jednoznačne prejavil vôľu prijať úver od veriteľa vo výške 5 831,10 eur, t.j. len v sume zodpovedajúcej zvyšnej časti (doplatku) kúpnej ceny osobného motorového vozidla v zmysle kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a predávajúcim AUTO DISKONT, s.r.o., toho istého dňa ako zmluva o úvere, kde je výška 5 831,10 eur výslovne uvedená ako zvyšná časť kúpnej ceny vozidla po zaplatení časti kúpnej ceny vo výške 647,90 eur v hotovosti pri podpise zmluvy žalobcom. Súd konštatoval a priklonil sa k názoru žalobcu, že právny predchodca žalovaného jednostranne vo formulárovej zmluve o úvere určil výšku úveru 6 370,10 eur a jednostranne doplnil predmet financovania B (doplnkové služby), o ktorý ale žalobca nežiadal, tieto doplnkové služby si dobrovoľne nezvolil, boli pre žalobcu dodatočne povinnými nákladmi. Pri podpise zmluvy nebol o

predmete financovania B informovaný, žalobca nevedel, ani mu nebolo a nie je dodnes jasné, aký mal byť účel týchto doplnkových služieb a v prospech koho boli vlastne uzavreté. Prijatie týchto služieb žalobcom bolo podmienkou získania úveru, žalobca mal možnosť iba podpísať predformulované listiny, alebo ich ako celok odmietnuť. Súd správne uzavrel, že ide o typický prípad spotrebiteľskej zmluvy, kedy spotrebiteľ vstúpil do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosti tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník v rámci osobitnej ochrany spotrebiteľov (ust. § 52 a nals.) výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, sú neprijateľné a neplatné (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka). Potom údaj o výške istiny (celkovej výške) spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve sumou 6 370,10 eur je nesprávny, čo v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. je samostatným dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

27. Odvolací súd zastáva rovnaký názor ako okresný súd, že vôľou žalobcu bolo získať úver v konkrétnej výške 5 831,10 eur, žiadne doplnkové služby si sám nevyžiadal a dobrovoľne nezvolil, všetky doplnkové služby sú fakticky skrytými poplatkami za poskytnutie úveru a boli pre žalobcu dodatočne povinnými nákladmi a nie je pritom dôležité pomenovanie týchto povinných nákladov ale ich skutočný účel, na čo poukazuje aj žalobca.

Povinné náklady v žiadnom prípade nesmú tvoriť istinu úveru. Obrana žalovaného, že súčasťou istiny úveru sú v zmysle § 15 zákona o spotrebiteľských úveroch (osobné motorové vozidlo) a samostatné tovary a služby, ktoré (ako bolo viackrát uvedené) nemajú súvis so samotným úverom, ale sú viazané na predmet kúpy, teda nie je možné hovoriť o akýchkoľvek poplatkoch, či nákladoch súvisiacich s poskytnutím spotrebiteľského úveru, možno hodnotiť ako účelové. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že „veriteľ financuje tovar a služby podľa záujmu spotrebiteľa“ je namieste poznámka žalobcu, že úverovú zmluvu podpisoval právny predchodca žalovaného v zastúpení predávajúcim (predávajúcim motorového vozidla), preto za týchto okolností musel právny predchodca žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy vedieť, o financovanie ktorých položiek úverom mal žalobca záujem a o ktoré naopak záujem nemal a v súlade s tým mal postupovať aj pri koncipovaní úverovej zmluvy.

28. Pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je postačujúce, ak chýba čo i len jedna z obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. je uvedená nesprávne. Keďže v konaní súd mal preukázaný nedostatok obsahovej náležitosti zmluvy „výška úveru“, nebolo dôvodné a potrebné, aby sa odvolací súd zaoberal aj ostatnými námietkami žalovaného týkajúcimi sa iných náležitostí zmluvy (RPMN).

29. Rozsudok okresného súdu vo veci samej odvolací súd potvrdil a ako vecne správny potvrdil aj závislý výrok o trovách konania.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanoveniami § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).